

Radost z oběti

1.

SVĚDECTVÍ P. LAURENTA LARROQUA

Rok 1994, první setkání s Modrou knihou

Když jsem se v roce 1994 zasvětil Neposkvrněnému Srdci Panny Marie podle sv. Ludvíka z Montfortu, tedy po 33 dnech přípravy, pokud si dobře vzpomínám, asi po měsíci mi byla dána do rukou Modrá kniha Dona Gobbiho. Dostal jsem ji od neznámého laika, když jsem vycházel z kostela po mši svaté. Naléhal na mne, abych si ji vzal, a tak jsem ji přijal jen ze slušnosti, ne z přesvědčení. Až po 20 letech jsem pochopil, že to byla prozíravá souvislost mezi mým osobním praktikováním zasvěcení, které jsem chtěl konečně vykonat a setkáním s Modrou knihou. Nebyla to náhoda, ale plán Panny Marie se mnou. Modrá kniha! Opravdu, její prvořadým úkolem je formovat nás v duchu zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Takto jsem se dostal na cestu, kterou jsem měl kráčet po vykonání zasvěcení. To platí pro všechny, i bez zasvěcení se podle sv. Ludvíka. Stačí totiž vykonat jakékoliv zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a pak se nechat vést Modrou knihou.

Už během dospívání jsem slyšel o zasvěcení se Panně Marii a s tím spojené náročné přípravě. Tehdy jsem to neučinil ze strachu před náročností požadavků sv. Ludvíka. Zůstal jen plán a až později, v roce 1994, když jsem poprvé převzal farnost, jsem zasvěcení konečně vykonal. Tehdy jsem si řekl: „*Nyní opravdu potřebuji pomoc Panny Marie, a teď to musím udělat!*“ A stalo se tak po 33 dnech. O měsíc později se mi dostala do rukou ona Modrá kniha. Ale zůstala jen na polici. Zdálo se mi, že jde jen o jedno z mnoha poselství, skrze která si s námi může pohrávat i Zlý. Otevřel jsem ji jen jednou nebo dvakrát za rok, ale nevěnoval jsem jí pozornost.

Rok 1995, první setkání s Donem Stefanem

Po několika měsících, jednoho májového rána roku 1995, jsem měl telefon: „*Mluvíte italsky?*“ „*Ano.*“ „*Neměl byste dnes odpoledne volno? Neboť Don Stefano Gobbi koná okružní cestu po Francii a zrovna prochází vaším regionem, ale dnes ráno onemocněl jeho tlumočnick a na odpoledne nemáme nikoho!*“ Podíval jsem se do svého diáře a řekl jsem: „*Dobře, mohu.*“ A tak jsem se setkal s P. Stefanem poprvé. S mým překladem byl spokojen, a i já jsem byl také velice spokojený s tím, co jsem překládal. Všechno mi to připadalo tak vhodné pro situaci v Církvi i ve světě a zároveň to bylo prožíváno s velkou vyrovnaností a důvěrou k Panně Marii. Zkrátka, začal jsem víc číst Modrou knihu, chodit často na večerádky a dělat jedno pravidelné večerádlo ve své farnosti, vše se souhlasem svého generálního představeného, a také s pronásledováním od mého místního představeného, avšak, neuhnul jsem.

Nyní směle a s radostí svědčím, že Modrá kniha mi zachránila můj kněžský život! Neboť jsem byl téměř zoufalý, když jsem viděl, jaké těžké je důsledně hlásat evangelium v duchu Učitelského úřadu, jak je těžké to správně dělat a nebýt přitom zbabělcem při hlásání Ježíše Krista. Zakusil jsem prohry v pastorači, rány od mého faráře i od vlivných farníků, především co se týká nauky *Humanae vitae*, tedy o pomoci manželským párům, aby žili v souladu s tím, co Panna Maria v Modré knize nazývá „*moudrost osvícená Církvi*“: „*Od křesťanských rodin žádám, aby se cvičili v manželské čistotě a neužívali nikdy umělé prostředky na zabránění početí, žili podle Kristova učení, které Církev i dnes předkládá s osvícenou moudrostí.*“ (13. 10. 1989)

I to mi způsobilo tvrdé výprasky, že jsem připomněl během kázání či před svatým přijímáním, („*aby se postavila hráz proti záplavě svatokrádeží*“, srov. 14. 6. 1979, *Ecclesia de Eucaristia* 36) a upozornil věřící, aby nepřístupovali ke svatému přijímání, pokud jsou ve stavu těžkého hříchu.

Namísto toho, abych se vzbouřil, zatvrdil se anebo ztratil pokoj kvůli kdoví jaké nepřiměřené reakci, rozhodl jsem se konečně nechat se vést Pannou Marií a jejími poselstvími z Modré knihy, neboť jsem v nich nacházel vyrovnanost, která mi přinášela vnitřní pokoj. Z jedné strany v ní byla situace doktrinnálního i morálního relativizmu popsána velmi realisticky, a to se shodovalo i s mým vnímáním. Tedy nebylo možné, aby kniha neměla nějaký prorocký aspekt pro pastorači. Nedalo se tedy říci, že „všechno je v pořádku, a tak můžeme jít dál, jako by se nic nedělo“. Z druhé strany mě kniha vedla k tomu zachovat si Mariino slovo jako vůdčí, abych neztratil vnitřní pokoj a činil v každodenním životě vše, co se dá, podle těchto slov: „*obětovat svůj život na tajemném oltáři jejího Neposkvrněného Srdce*“, „*abyste dnes opěvovali slávu Otce, milosrdenství Syna a lásku Ducha Svatého*“. (2. 2. 1981)

Zkrátka, rozhodl jsem se vzít Pannu Marii za slovo ve všem, co řekla, protože jsem v ní našel tuto životní rovnováhu mezi prorockou pravdou a pastorační láskou.

Rok 1996, první Mezinárodní setkání v San Marinu

Musím však uznat, že v těch časech jsem ještě málo znal Modrou knihu a nechápal jsem, že to podstatné bylo prohlubovat spiritualitu zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, kráčet v malosti a v tomto „*obětování se na jejím tajemném oltáři*“. Namísto toho jsem byl plný zvědavosti, jak se všechno uskuteční na konci časů. Zúčastnil jsem se duchovních cvičení v San Marino v roce 1996 a byl to veliký zážitek živé Církve, která se modlí růženec (srov. 27. 6. 1996). Byl jsem velmi spokojen, protože právě v tom roce měl P. Gobbi dvě meditace na tato témata: (cituji z paměti) konečné vítězství nad satanem, nové Letnice, které přijdou jako „*osobní soud v malém*“, konečné vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, které přijde ruku v ruce s vítězstvím eucharistického Krista a jeho návratem ve slávě, a tak konečně nastane uskutečnění třech proseb v modlitbě Otče náš: Boží jméno bude plně oslavováno, Kristovo království se plně uskuteční a Boží vůle bude plně uskutečňována jako v nebi, tak i na zemi.

Ale potom jsem pochopil, že toto nebyl základní bod, kvůli kterému mě Panna Maria povolala do zástupu svých apoštolů, těch „*apoštolů posledních časů*“, o kterých mluvil sv. Ludvík z Montfortu. Don Stefano říkal: „*učinila jakoby naši fotografii!*“ Avšak pro mne, tak jako pro ostatní, je problém to, abych se jí svěřil jako dítě, a ona, aby byla opravdu mou matkou, abych rostl v důvěrném životě s Marií, mojí Matkou až tak, že ji nechám nově žít ve mne. Řekl bych, že pro můj osobní příběh to byla trochu těžká věc k pochopení i během mnoha dalších let.

V posledních letech, když si mě Panna Maria vybrala pro toto úžasné poslání pomáhat jí šířit večeřadla po celém světě, bylo pro mě rozhodující například poselství z 19. 11. 1974 (což je zároveň den mých narozenin...):

„*Nepozoruješ teď, jak v tobě plně žiji a působím? Je to pro vás těžké pochopit, moji synové, ale je to tak. V knězi, který se zasvětil mému Neposkvrněnému Srdci, jsem to já, která žiji, konám, trpím, modlím se a působím.*“ (19. 11. 1974)

Rok 2001, první „setkání“ s P. Nazarenem

Nejprve ještě musím přiznat i to, co bylo nazváno jako „*velká zkouška roku 2000*“. Don Stefano a národní vedoucí spolu s ním opakovali Mariino proroctví o jejím vítězství, které mělo přijít „*k velkému jubileu roku 2000*“... (Je popsáno 5. 12. 1994.) K vítězství v roce 2000 však nedošlo, aspoň ne tak, jak jsme si to představovali, se všemi těmi eschatologickými událostmi, které jsem výše popsal. Bylo třeba sladit proroctví s opatrností, o čemž mluvila sama Panna Maria na konci poselství z 21. 1. 1984: „*Nezdržujte se proto u předpovědí, které vám dávám s úmyslem, abych vám pomohla pochopit doby, které prožíváte. Jako matka vám říkám o nebezpečích, ve kterých žijete, o hrozbách, které se vás týkají, jen proto, že se tomuto zlu ještě můžete vyhnout, nebezpečím můžete utéci, plán Boží spravedlnosti může být ještě vždycky změněn silou jeho milosrdné lásky. I když vám předpovídám tresty, pamatujte si, že se všechno může v každé chvíli změnit silou vaší modlitby a vašeho smírného pokání. Neříkejte proto: »To,*

co jsi nám předpověděla, se nestalo!» Děkujte však se mnou nebeskému Otci, že na základě vaší odpovědi modlitby a zasvěcení, pro vaše utrpení, pro nesmírná utrpení tolika mých ubohých dětí, On posune čas spravedlnosti, aby mohl rozkvést čas velikého milosrdenství.“

Přemýšlel jsem, že opustím Hnutí, protože tato malá (tajemná) nerozvážnost Dona Stefana se mi zdála osudná pro důvěryhodnost celého poselství. Avšak, nevím proč, jsem chtěl ještě předtím, než ho opustím, udělat poslední zkoušku a zúčastnit se duchovních cvičení v Collevalenza v roce 2001. Nebyl jsem přesvědčen vysvětlováními Dona Stefana, který, tehdy kupodivu necitoval tyto věty Panny Marie z ledna roku 1984. Ale stalo se, že 11. 2. v tom samém roce byl spáchán atentát na P. Nazarena, který se tak stal mučedníkem. A o tomto se mluvilo každý večer během fraternity. P. Nazareno byl velmi poslušný a věrný učedník a přítel Dona Stefana.

Když jsem se pak vrátil domů, ptal jsem se Panny Marie, co mám dělat s tímto jejím hnutím – pokračovat nebo ne? Otevřel jsem si Modrou knihu a narazil jsem na poselství z *Jaurù*, z místa, kde tento mučedník působil, a o kterém Panna Maria řekla, že zde už její vítězství přišlo, hlavně díky vítězství eucharistického Krista (2. 2. 1990), protože se každý den koná (a to dodnes) farní večeřadlo spolu s adorací. „*Ježíš tak může uskutečnit vítězství své milosrdné lásky příchodem svého eucharistického království mezi vás.*“ (2. 2. 1990)

Otevřít „náhodou“ toto poselství z *Jaurù* s tímto poselstvím (*uskutečněné vítězství*) bylo pro mne velmi silným znamením a jakoby úderem do hlavy, nebo lépe řečeno, do srdce: tehdy jsem pochopil, že nejde o rok 2000 anebo datum pozdější, ale že jde o to nechat vejít toto vítězství Panny Marie do mého života, konáním běžné kněžské služby, tak jak to dělal P. Nazareno, misionář zcela zaměřený na Ježíše v Eucharistii, a to s věností, až k mučednictví, pokud by bylo třeba. Pochopil jsem, že Don Stefano, navzdory zdání, že hlásá falešná proroctví, nebyl falešným prorokem, ale opravdovým prorokem, protože ať už je prorok dobrý nebo zlý, dá se poznat podle plodů stromu: nepoznává se podle listů, tedy podle slov, ale podle ovoce. Pokud je někdo opravdový učedník, věrný a poslušný P. Stefanovi, tak kněz, který pracuje na svém místě prostě a věrně, až k mučednictví – to je to dobré ovoce (P. Nazareno) opravdového proroka (Don Stefana). Stačí být poslušný a věrný Donu Stefanovi a jde se dál! Zanechme té přehnané zvědavosti o eschatologických událostech pro její „konečné vítězství“...

Přesto jsem si nebyl ještě úplně jistý, a tak druhý den jsem si znovu otevřel Modrou knihu a četl jsem: „*Vaše pochybnosti zarmucují mé Neposkvrněné Srdce... už nikdy víc nepochybujte!*“ (srov. 4. 12. 1976).

A tentokrát to byl úder rozhodující! Panna Maria činí opravdu svou knihou jasná znamení! Už nikdy víc nebudu pochybovat o Mariánském kněžském hnutí poznačeném krví mučedníka P. Nazarena Lanciottiho! Potřeboval jsem tuto pečeť mučednické krve, abych definitivně uvěřil.

Rok 2020, vytrvat

Pak následoval odchod Dona Stefana k Otci. Díky tomu, že jsem byl šest let generálním představeným MKH, pochopil jsem ještě víc, nakolik je toto Hnutí dílem Panny Marie a měl jsem tu milost prohlubovat toto charisma stále víc spiritualitou zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci a mít Marii „jako jisté útočiště a jistou cestu, která vede k Bohu“ (téměř stejná slova Naší Paní z Fatimy sestře Lucii).

Jsem rád, že jsem svěřen Panně Marii a doufám, že mě povede dál a že necouvnu. Každé ráno rozjímám jedno poselství z Modré knihy a znovu a znovu objevuji nějakou perlu. Dokud mi Ona dává tuto milost, nikdy se neunavím číst tuto knihu, „světlo pro mé kroky“, a je pro mne jednou z těch knih, která, (jakožto i kniha od sv. Ludvíka z Montfortu a na prvním místě Bible) „roste spolu s jeho čitatelem“.

PROSTŘEDNICTVÍM VÁS

A nyní je tu námět na malou meditaci, kterou bych Vám chtěl nabídnout po svém svědectví.

Vezměme si tuto větu: „*Pán zvítězí mým prostřednictvím, prostřednictvím své malé Služebnice. Já zvítězím vaším prostřednictvím, prostřednictvím mých malých dětí.*“ (20. 9. 1996)

V této větě Maria poukazuje na důvod, pro který s ní Bůh počítá, aby dokončil své vítězství, a také to, že Ona počítá s námi pro toto vítězství. Tak jak Pán svěřuje toto vítězství Marii, Maria ho svěřuje nám...

Ale jak je možné, že my, tak slabí, jsme vtáhnuti do takového velkého boje? Jak je možné, že my, tak nejistí, jsme tímto rozhodujícím tahem samotné Panny Marie? „*Mým rozhodujícím tahem, který přinese vítězství, to jste vy, nejmilejší synové: potřebuji všechnu vaši lásku, abych vyrvala z rukou svého protivníka všechny děti, kterých se zmocnil.*“ (24. 8. 1977) Jak je možné, že Panna Maria mluví o nás, tak zraněných, zbitých, malomyslných, zmatených, že „*s námi počítá*“?

„*Ach, toto je pro mou církev hodina největších zmatků! Papež mluví a bezpečně, spolehlivě ukazuje víru. Je však opuštěný a téměř nikdo ho neposlouchá. I dnes mluví falešní proroci, kteří hlásají evangelium, a přitom je zrazují. A těm lidé naslouchají a následují je. Ti vnášejí zmatek a chaos mezi nejměnější děti mé církve. Vraťte se, kněží mně zasvěcení, a vybudujte s papežem silnou obrannou linii: nenechávejte ho samotného; s ním vybudujte krajní linii, nejzazší zákop pro obranu mého Syna a mé církve. Já jsem s vámi a tu nikdo neprojde: a odtud začínám svou bitvu za své největší vítězství.*“ (16. 9. 1974)

„Prostřednictvím slabosti“

Jak to, že Bůh se může prostřednictvím své hlavní vojevůdkyně v boji posledních časů opřít o vojáky tak slabé?

Protože Bůh vždycky vítězí prostřednictvím slabosti. Meditovali jsme o tom v Knize soudců: Jahela porazí velitele Sisaru (obraz ženy, která pošlape hlavu nepřítele) a Gedeon s 300 vojáky bez meče porazí mocné midjanské vojsko. Vzpomeňte si, kolikrát připomínal Don Gobbi tento úryvek, aby řekl, že přesně takoví jsme v kvantitě (je nás málo) a i v kvalitě (jsme slabí, malí), aby ohlášení vítězství bylo opravdu jen Boží, a to prostřednictvím Marie. Avšak to vítězství Mariino je skutečně také prostřednictvím maličkých, které, jak říkal Don Stefano, Ona nenechá projít „zkouškou s vodou“ jako u Gedeona, ale „zkouškou mlékem“! Tedy jen ti, kteří si dovedou vzít mléko od mámy jako kojenci, jako dvouměsíční batolata v matčině náručí, jsou pro Pannu Marii užiteční. S těmi, kteří příliš vyrostli a už to nedovedou, s nimi matka už nemůže počítat.

Žádný meč! Stačí džbán, oheň a křik, totiž pláč jejich dětí, tedy „infantilní“ modlitba svatého růžence a Maria nás může použít pro své vítězství. Tak zvítězí Bůh prostřednictvím slabosti. Dokonce, i když to bude vypadat na úplnou prohru: „*Ale já jsem se nyní hnula s šikem svých maličkých synů. Nic mě nebude moci zadržet, dokud nedosáhnu svého naprostého vítězství. A tak v těžce chvíli, kdy se bude zdát všechno ztracené, Boží Prozřetelnost uskuteční triumf mého Neposkvrněného Srdce ve světě.*“ (18. 5. 1977)

„*Bůh vítězí především tehdy, když se zdá, že je poražen.*“ (28. 11. 1979)

Naše místo

Avšak musíme být „*věrní, ochotní a poslušní*“. (22. 8. 1976)

Místo, které nám Panna Maria vybrala, je „jedinečné a nenahraditelné“: „*Aby se můj plán splnil, musím počítat s odpovědí od každého z vás. Ať je vaše odpověď velkodušná, vytrvalá a bez výhrad.*“ (29. 7. 1979)

Jaká odpověď? Jaké místo? „*Modlit se, trpět, obětovat se, mlčet.*“ (24. 3. 1978) Známe tento seznam činů, které je třeba učinit, a to je naše „jedinečné a nenahraditelné“ místo. Maria to říká na Vel-

ký pátek a upřesňuje: „*Jeho a vaší krví bude Církev očištěna, jeho a vaší krví bude obnoven celý svět.*“ (24. 3. 1978)

Potom nám Panna Maria vysvětluje trochu víc, v čem spočívá toto místo: „*V chrámu svého Neposkvrněného Srdce vás disponuji pro vaše kněžské obětování. Po všech žádám duchovní obětování se. To se utváří přijetím každé okolnosti vašeho života s láskou jako uskutečnění vůle nebeského Otce. Plňte vždy a v každém okamžiku jen Boží vůli. Tehdy bude mít Otec ve vás zalíbení, když Synu uděláte radost, že ve vás bude činit jen Otcovu vůli. Existuje také fyzické obětování, na které vás sladce připravuji jako Matka, která ze svého Neposkvrněného Srdce, do něhož vás všechny uzavírá, činí oltář, na němž budete obětováni za spásu světa...*“ (21. 11. 1991) Být na svém místě znamená plnit Otcovu vůli na oltáři Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Na „tajemném oltáři“

Co znamená vůle Otce nám připomíná několika slovy sv. Cyprián z Kartága: „*Je to pokora v jednání, pevnost ve víře ... vůbec nic neupřednostňovat před Kristem, protože ani on nic neupřednostnil před námi, být neoddělitelně sjednocení s jeho láskou, odvážně a pevně se zdržovat u jeho kříže, projevat stálost ve vyznávání víry, když je třeba bojovat pro jeho jméno a pro jeho čest, ukazovat při mučení tuto důvěru, která podporuje náš boj, a při smrti, která nám získá korunu.*“

Tedy Otcova vůle až po „*Dokonáno jest*“. Až po dar života z lásky jako Ježíš na kříži. Ale pozor: na „**tajemném oltáři**“ Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Hle, to je zvláštnost, které nám umožňuje navzdory naší slabosti a v naší malosti jít touto cestou vstříc kříži.

Obětování

Panna Maria nám o tomto tématu mluví v Modré knize snad stokrát. Je jasné, že první místo a pramen naší kněžské oběti je mše svatá, při které se sjednocujeme s Ježíšovou obětí. Připomeňme si slova, která jsme slyšeli v den našeho kněžského svěcení: „*Přijmi dary věřících k slavení Eucharistie. Bud si vědom toho, co budeš konat, a také podle toho žij; svůj život připodobňuj tajemství Kristova kříže.*“

Připomínám také modlitbu, kterou se při mši sv. modlíme (první dle vlastního výběru): „*Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, tys naplnil Otcovu vůli a v Duchu Svatém jsi dal svou smrtí život celému světu. Skrze své tělo a svou krev vysvobod' i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého; ať vždycky miluji tvá přikázání a nikdy se od tebe neodloučím.*“

„**Umírajíc** přijal život...“ A my, jeho kněží, budeme chtít žít toto „umírání“ pro Ježíše? Co se nakonec žádá od každého Kristova učedníka? Musíme se stále znova soustředit na smysl našeho kněžství: „umírajíc“ pro Krista, s Kristem a v Kristu.

„*Bratři, pro Boží milosrdenství vás vybízím, abyste přinášeli sami sebe jako obět živou, svatou a Bohu milou, jako svou duchovní bohoslužbu (na oltáři Neposkvrněného Srdce Panny Marie). A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte své smýšlení (oddělte se od vašeho pohledu na věci, abyste přilnuli k Mariinu pohledu), abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé.*“ (Řím 12,1–2)

„*Proto, když (Kristus) přicházel na svět (v lůně Panny Marie, tedy už na oltáři jejího Neposkvrněného Srdce), řekl: »Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil tvou vůli, Bože.«*“ (Žid 10,5–7)

„*Musíte se modlit a trpět tak, abyste řekli s vaším bratrem Ježíšem na mém Neposkvrněném Srdci: Otče, jen tvá vůle ať se stane. Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. Bože, já přicházím, abych plnil tvou vůli.*“ (1. 3. 1980)

Radost z oběti

Potom nám Maria říká, že pokud je s námi, tato oběť se dokonce stane, tak jako pro Ježíše, *obětí radostnou*: „*Když vstoupíte do zahrady mého Neposkvrněného Srdce, budete vždy víc cítit, co zakusil Je-*

žít tím nejdokonalejším způsobem – radost sebeobětování z lásky a pro záchranu všech.“ (Zelený čtvrtek, 27. 3. 1986)

Tady se znovu dostáváme k svatému Pavlovi, který říkal, že svou radost našel v této oběti z lásky k Církvi (srov. Kol 1,24).

To žádala Panna Maria po Donu Gobbim zvláště pro jeho bratry kněze: „Miluj své bratry kněze, zvláště ty nejslabší, nejkřehčí, ty, kteří klesají, kteří jsou uvězněni v poutech vášní, zvláště pýchy a nečistoty. Denně se za ně obětuj v tichu a v skrytosti, v pokoře a poddajnosti. Staň se **tvárnou a mírnou obětí**, kterou položíš na oltář pro dobro a spásu všech kněží.“ (22. 3. 1988)

Pokud Panna Maria ukazuje tuto cestu i nám, prosme ji o milost, abychom necouvli. Naše místo je jedinečné a nenahraditelné. Útočiště je jisté, cesta je jistá, oltář je Matčin, vítězství je jisté. „V zahradě jejího Neposkvrněného Srdce“ najdeme radosti, které jsou neznámé tomuto světu. Nedezertujme z našeho místa. Nechtěli bychom zajisté, aby se to stalo bez nás, když sama Prozřetelnost nám dala toto *zvláštní* místo (jak řekl Mardochej své dceři Ester, srov. Est 4,14)!

Antikrist

Bez toho, abych byl prorokem, a jen proto, že přemýšlím, modlím se a medituji hlavně některá poselství z Modré knihy, řeknu Vám, jak to vidím já o rozhodujícím boji na konci časů, které už roky prožíváme. Zkrátka: Kristus proti Antikristovi... Kde je Kristus? V Eucharistii. Takže ohnisko je tam: boj je tam, utrpení až k mučednictví je tam, a vítězství je naše víra. Rozhodující kritérium je dáno v poselství z 31. 12. 1992, bod 4: protestantizace mše svaté, pochybné oddělení od obětního charakteru mše svaté (naznačené i v *Ecclesia de Eucharistia 10*), kvůli **falešnému ekumenismu**.

V tomto bodě chci zakončit svou meditaci těmito dvěma úvahami:

- První je převzata z *Evangelium vitae* (svatý Jan Pavel II., 1995, § 17) „20. století se zapíše do dějin jako epocha masových útoků na život, jako nekončící série válek a neustálých masakrů nevinných lidských bytostí. Falešní proroci a nepraví učitelé zaznamenali v tomto století největší úspěchy.“ Nacházíme zde tak trochu kopii toho, co řekl v kázání ve Fatimě 13. května 2000 při blahorečení Hyacinty a Františka (od roku 2017 svatých). Pro nás to není neznámé, protože Don Gobbi to často vzpomínal, když komentoval *Zjevení 12*, tedy Ženu oděnou sluncem v boji proti velkému rudému drakovi. Papež shrnul 20. století takto: „*Fatimské poselství je volání k obrácení, apel na lidstvo, aby si »nezahrávalo s drakem«.*“

Toto „*zahrávání si s drakem*“ směřuje k tomu, aby vzbudilo prvotřídního „**falešného proroka**“ (Zj 13,11), totiž Antikrista podobného beránkovi (srov. Mt 7,15), ale s mocí draka:

„*Lucifer se v poslední hodině objeví s veškerou temnou mocí Antikrista.*“ (29. 9. 1994)

„*Vám v těchto těžkých letech náleží úkol zůstat věrnými Kristu a jeho církvi a snášet nepřátelství, zápasy a pronásledování. Jste však drahocennou částí malého stáda, které má za úkol bojovat a nakonec přemoci mocnou sílu Antikrista.*“ (17. 6. 1989)

- Nakonec si myslím, že člověk, který měl nejvíc pronikavou intuici o této osobě, byl kardinál Giacomo Biffi (1928–2015), když objevil podstatu „**prorockého napomenutí od Solovjeva**“, jak píše ve své knize (jsou o tom i videa) *Pinocchio, Peppone, Antikrist a jiné odchytky* (Cantarelli, 2005, s. 109–139); o podstatě tohoto tématu pokračuje v „*Le cose di lassù, Esercizi spirituali con Benedetto XVI.*“ (Cantarelli, 2007, s. 79–90)

Zajisté, není možné dojít k závěru příliš rychle, k nějaké děsivé identifikaci, ale je třeba více se modlit, a přitom však pamatovat na toto aktuální téma.

Kéž nám Panna Maria pomůže vytrvat na „našem místě“ až do konce!

Červen 2021

Don Laurent Larroque
bývalý generální představený MKH

Opravdový křesťan má napodobovat Krista

Kázání 22. července 2018 ve Fuldě při závěrečné mši svaté na kongresu „Radost z víry“

„*Christianus alter Christus*“, tj. že „křesťan je druhý Kristus“. To je nejvznešenější a nejúšlechtlejší titul, jaký může křesťan dostat. Již v prvních staletích církve slyšeli věřící stále znovu toto označení z úst svých pastýřů. Označení pochází od svatého biskupa-mučedníka Cypriána z Kartága ze 3. století. Ten říkal doslova: „Tím, čím je Kristus, tím se staneme my křesťané tehdy, když budeme Krista napodobovat.“ [*Quod est Christus, erimus Christiani, si Christum fuerimus imitati: Idol. (= Quod idola dii non sint.)*, 6,15] Právě v době, v níž se už označení „křesťan“ považovalo za zločin, nebo už s sebou přinášelo alespoň diskriminaci a pohrdání, byli křesťané upomínáni na to, že opravdový křesťan má napodobovat Krista, především ve snášení pohrdání a pronásledování ze strany veřejného mínění a politiky tehdejšího nevěreckého světa.

Když pak pronásledování přestalo, připomínali církevní Otcové často vynikající důstojnost a duchovní šlechtnost křesťanství: „*Agnosce, o christiane, dignitatem tuam.*“ – „Uvědomuj si, křesťane, svoji důstojnost.“ (Sv. Lev Veliký, *serm. 1 de Nat.*) Svatý Lev Veliký, od něhož pochází tento výrok, uvádí pak dále: „Buď si vědom, křesťane, své důstojnosti. Budeš povznesen k účasti na božské přirozenosti. Neupadni do hloubky starého způsobu života. Vzpomeň si na to, čím hlava a čím tělo ses stal částí. Pomysli na svoje osvobození z moci temnoty a na svůj přechod do světla a do království Božího.“

Svět nenáviděl a vždycky bude nenávidět Krista, Syna Božího, který se stal člověkem. Proto bude nenávidět také jeho svatou Matku Marii a všechny jeho učedníky po všechna staletí. Křesťan znamená také „voják Kristův“. Toto vědomí bylo velmi silné v prvních staletích křesťanství a bylo také předáváno následujícím generacím. Především v chápání svátosti biřmování, jímž se věřící stávali vojáky Kristovými, vyzbrojenými pro duchovní boj.

„Máme všechny dobré důvody, abychom se nikdy nestyděli za katolickou víru, protože to je víra, kterou založil Kristus a kterou učili apoštolové. Je to víra, pro kterou trpělo nespočet svatých mučedníků, kteří za ni zemřeli. Je to víra, na níž je založena opravdová civilizace se vším svým dobrodiním. Je to jediná víra, která je schopná obnovit a udržet soukromou a veřejnou mravnost. Proto musíme znát hlavní tajemství této víry a povinnosti křesťana. Protože nikdo nemůže být dobrým vojákem, když nezná pravidla své jednotky a nařízení velitele, tak také nemůže být nikdo dobrým křesťanem, když nezná pravdy církve a přikázání Krista. Když mluví svatý Pavel o »této zlé době« (srov. Ef 5,16), myslí se tím současná doba, ve které žijeme, obklopena nevěrou, falešnými naukami, špatnými knihami, špatnými příklady a pokušeními všeho druhu.“ (*Katechismus z Baltimore*, 3. díl, 15. lekce)

Papež Pius XII. řekl: „Křesťan, který dělá čest svému jménu, je vždycky apoštolem. Vojáku Kristovu není dovoleno, aby opustil bitevní pole, protože jenom smrt ukončí jeho službu.“ (*Promluva k biskupům Spojených států*, 1. listopadu 1939)

Podstatným znakem církve, a tím také křesťanství, je viditelnost. Stáhnout se do „katakomb“ znamená stáhnout se z bitevního pole a schovat se do iluze, že budeme moci přežít bez boje. To by bylo odmít-

Sv. Remigius křtí Chlodvika 25. prosince 498 v Remeši. (Datum křtu není přesně doloženo.) Při křtu mu sv. Remigius řekl: „Skloň pokorně svoji hlavu, Sugambře (západogermánský kmen), oprosti se od svých řetězů, vzyvej, co jsi spálil, a spal, co jsi vzýval!“

Zobrazovat je jako ukryté z rozpačitosti nebo zbabělosti by bylo urážkou jejich ctností. Byli si vědomi své povinnosti získat svět pro Krista, změnit soukromý a veřejný život podle učení a zákona božského Vykupitele, aby mohla vzniknout nová civilizace, jiný Řím. A svého cíle dosáhli. Řím a Římská říše se staly křesťanskými.“ (Promluva k mládeži italské Katolické akce, 8. prosince 1947; srov. Roberto de Mattei, *True Devotion to the Chair of Saint Peter*, přednáška z 8. dubna 2018 v Deerfield, Illinois, USA)

„Poslání církve a každého z jejích věřících zůstalo stále stejné, totiž vztahovat ke Kristu celý život, vlastní, soukromý i veřejný. Nedopřát si klidu, dokud se nauka Kristova a jeho zákon v životě neobnoví a neprosadí. On je náš Pán, náš Král, náš Pokoj (srov. Ef 2,14). Skutečně, o co násilnější jsou dnes síly nevěry, aby Krista a jeho církev odstranily z cesty lidí, o to více by se měly semknout řady duchovního křesťanského vojska, aby se zastaly suverénních práv Kristových a svobody církve, na nichž závisí nejen věčná spása duší, nýbrž také důstojnost a štěstí lidí na zemi, občanský pořádek, spravedlnost a mír. Jestliže život přestane být křesťanským, propadne rychle necivilizovanosti a barbarství.“ (Pius XII., *Promluva k mládeži italské Katolické akce*, 8. prosince 1947)

Neposkvrněná Panna a Matka Boží zvítězí nad všemi bludy, jak to zpívá církev v liturgii (*cunctas haereses sola interemisti in universo mundo: Commune Fest. B. M. V., ad Matut., ant 7*).

„Maria zvítězí nad všemi omyly, nade všemi falešnými systémy, které lidstvu slibují, že je přivedou k dokonalosti a k vrcholu štěstí. Ve skutečnosti ale přivedou tyto falešné systémy lidstvo do propasti korupce a zhroutilí.“ (Pius XII., *Promluva k mládeži italské Katolické akce*, 8. prosince 1947) Pod žezlem této naší mocné Matky zachovávejme své sebevědomí s Kristem. Ona je Pomocnicí křesťanů, Královnou míru, její Neposkvrněné Srdce nás jistě dovede k vítězství. Protože jsme křesťané, jsme děti Boží, jsme druhým Kristem. Chceme vždycky sloužit Bohu s vírou a úctou, jenom jeho uctívat, být jeho služebníky, být dětmi jeho a naší svaté a neposkvrněné nebeské Matky Marie. Buď si vědom, křesťane, své velké důstojnosti.

Amen.

Z Der Fels 9–10/2018 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)